LÁVKY

ŠÍP NAD ŘEKOU

...vystřelil písecký rodák Josef Pleskot, aby spojil dva břehy Otavy, dva písecké exponenty: kostel sv. Václava a vrch Hradiště, a vytvořil tak nový „oblouk“ vodní brány do starobylého města.

01

LÁVKA PŘES OTAVU V PÍSKU

Místo: Písek, Václavské předměstí, Hradiště

Investor: město Písek

Autoři: Josef Pleskot / AP atelier,
Vladimír Janata / Excon

Spolupráce: Andrej Škripeň, Zdeněk Rudolf, Veronika Škardová / AP atelier. Jan Včelák, Jindřich Beran/ Excon, a. s. statika ocel. Petr Nehasil, Tomáš Pacík, / Mott MacDonald CZ, spol. s. r. o. statika beton a založení

Dodavatelé:
generální dodavatel stavby: Metrostav, a. s.,
divize 6 oblastní zastoupení pro jižní Čechy,
zhotovitel ocelové konstrukce: Metrostav a. s.,
divize 3 provoz ocelových konstrukcí.
lana a táhla: Tension systems s. r. o.

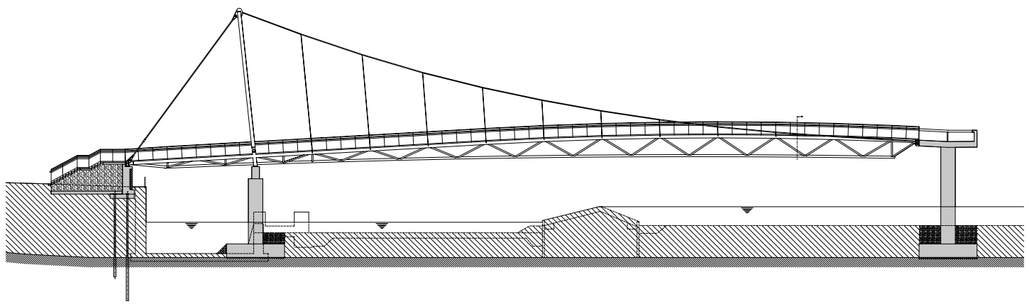
Projekt: 2013–2017

Realizace: 2017–2018

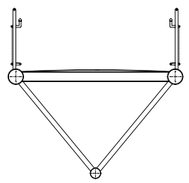
Náklady: cca 50 milionů Kč, včetně návazných cyklistických stezek

Foto: Tomáš Malý, Tomáš Souček

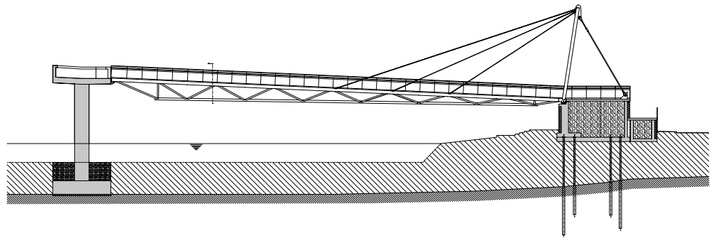
VISUTÁ LÁVKA - POHLED

PŘÍČNÝ ŘEZ

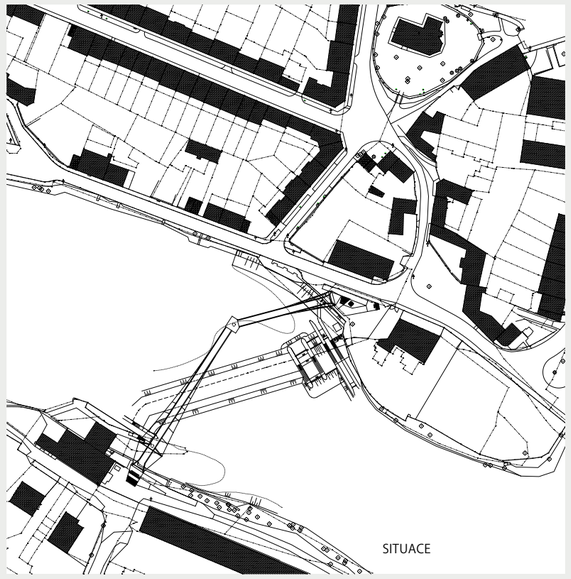

ZAVĚŠENÁ LÁVKA - POHLED

01 Václavské předmostí,
zavěšená lávka

02 Osový pohled ke kostelu svatého Václava, visutá lávka

SITUACE

POHLEDY

02

Autorská zpráva

U Václavského jezu, kde je situována lávka přes Otavu v Písku, je zakleto mnoho silných urbanisticko-architektonických podnětů. Velké množství podnětů tohoto druhu, které viditelně existují, ale nejsou mezi nimi vytvořeny konkrétní prostorové vazby, dává opodstatnění pro umístění stavebního elementu, v našem případě lávky pro pěší, který mezi bohatostí podnětů dokáže vytvořit zřetelné vztahy a tím i nový kontext. Čím je podnětů více a čím jsou složitější vazby mezi nimi, tím zajímavější může být jejich architektonické ztvárnění.

Právě veškeré složitosti a protiklady prastarého osídleného místa na obou březích Otavy si vyžádaly nestandardní trasování pěší lávky tak, aby byly dány do souvislostí a oslaveny čtyři fenomény, jejichž středobodem je dané místo. Prvním výrazným fenoménem je impozantní vstup říčního toku z posledního meandru před Pískem do sféry vlivu města. Kdo zažil jako plavec po Otavě průchod touto pomyslnou vodní bránou, ten ví, o čem je řeč. Písek se v jednom okamžiku zjeví jako zázrak. Stejně krásný je vhled do brány z opačné strany, tedy z lávky. Druhým fenoménem je kostel sv. Václava, který již po staletí tvoří dominantu Václavského předměstí. Jeho poloha na nejvyšším levobřežním místě vede dlouhá tisíciletí dialog s třetím fenoménem, kterým je vrch Hradiště tyčící se na protějším pravém břehu Otavy. Konečně čtvrtým fenoménem, který dává místu velkou sílu, je samotná veduta Písku ve svém celku viditelná z nejvyššího místa lávky nad řekou ve směru jejího toku. Všechny tyto fenomény lze silně zažít při cestě po lávce, která břehy Otavy spojuje ne zcela konvenčním pragmatickým způsobem.

Trasa lávky se v jednom místě láme pod úhlem čtyřicet pět stupňů. Místo lomu je pečlivě zvolené, je výslednicí analýz daných urbanistických os a vnějších prostorových vztahů. Na pilíři, který stojí blíže levému václavskému břehu, je umístěna jakási společenská podesta, místo pro setkání a zastavení. K pevné plošině podesty přistupuje zavěšené rameno o délce cca 47 metrů od levého břehu a visuté rameno o délce cca 82 metrů od pravého břehu. Vzniká tak poněkud netradiční soumostí tvořené dvěma samostatnými mostními konstrukcemi.

Zatímco pravobřežní visutá lávka se pohledově váže k dominantě kostela svatého Václava a také k ose ulice U Vodárny, levobřežní zavěšená lávka se pohledově upíná ke kultovnímu vrchu Hradiště a vychází ze starobylého václavského plácku s vrbou uprostřed vymezeného ulicí Václavskou a Zátavským nábřežím. Takto zkonstruovaná trasa lávky má odezvu i v geometrii tvarů jejích pobřežních částí. Důležité také je, že její situování si nevyžádalo jakékoliv zásahy do cizích (soukromých) pozemků a z daných možností přesto vytěžila maximum ke splnění vytčených urbanistických a společenských vztahů a vazeb.

Díky své půdorysné stopě se lávka dostala do zcela těsných až intimních souvislostí s jezem, který křižuje. Spolu s ním nabízí i akustický vjem v podobě slabého až silného hukotu padající vody. Vnímatelná přítomnost živlu dává chodcům při promenádě zažít ještě další pro místo charakteristickou poetickou dimenzi.

Speciální pozornost byla věnována tvarování pobřežních útvarů s rampami a se schodišti. Bylo dbáno na to, aby útvary s přilehlým okolím co nejvíce splynuly a aby se staly nepozorovatelnou příjemnou součástí promenádní cesty.

Zásadní roli také hraje geometrická konstrukce výšek určující siluetu lávky. Výškové parametry byly minimalizovány na nezbytné bezpečnostní minimum s ohledem na průtoky velkých vod tak, aby člověk překonával pouze nutné výškové rozdíly, a to způsobem co nejméně obtěžujícím tělo.

Na soubor všech urbanistických, architektonických a vztahových požadavků pak s nejvyšší citlivostí reagovalo vlastní konstrukční a statické řešení lávky. Také bylo dbáno na to, aby výšky stožárů nepřesáhly limity výšek místa a aby se negativně nekonfrontovaly s jakýmikoliv architektonickými či přírodními dominantami.

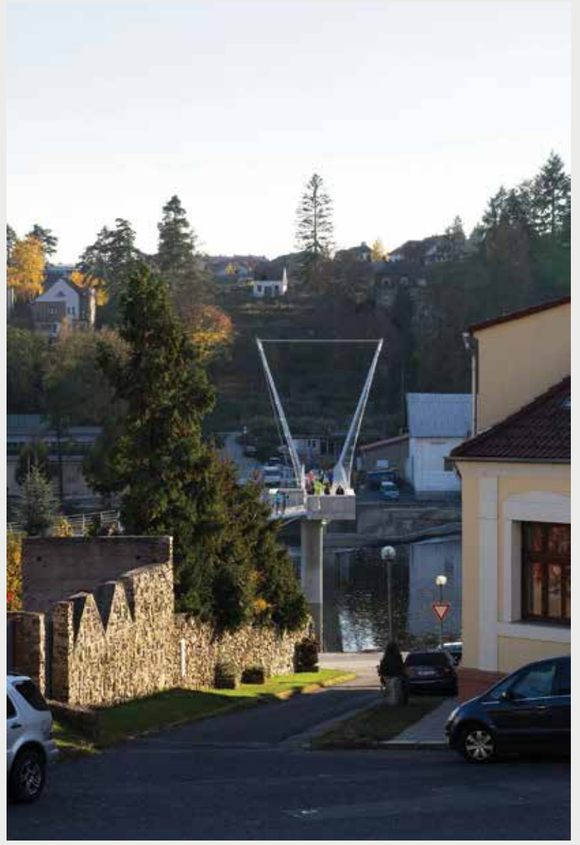
03 Společenská podesta v místě styku obou lávek

04 Průhled Bořivojovou ulicí

05 Půdorysný zlom, styk obou lávek

03

04

05

AUTOR: JOSEF PLESKOT, AP ATELIER **MÍSTO:** PÍSEK

» Z mého pohledu je zvolené místo jediným správným, které se hodí k tomu, aby se oba břehy smysluplně a plnohodnotně spojily.

JOSEF PLESKOT

06 Visutá lávka z nadhledu směrem proti toku Otavy

Rozhovor s Josefem Pleskotem a Vladimírem Janatou

Není tajemstvím, že vznik nové písecké lávky provázelo mnoho kontroverzí. V diskusi o způsobu, jakým vznikla, téměř zaniklo volání po rozpravě o lávce samotné. V otevřeném rozhovoru s architektem Josefem Pleskotem (AP Ateliér) a velmi zkušeným konstruktérem, statikem Vladimírem Janatou (Excon) se věnujeme oběma aspektům nového propojení břehů Otavy: jak okolnostem jejího vzniku, tak i vlastní, u nás nepříliš často viděné, konstrukci.

07

07 „Balkon nad řekou“

08 Osový pohled ke kultovnímu vrchu Hradiště

Pokusme se přiblížit pozadí vzniku písecké lávky. Není tajemstvím, že v určitých kruzích vzbudil nevoli způsob zadání.

Josef Pleskot: Ano, to je pravda. Dostal jsem přímé oslovení od bývalého starosty. Věděl, že jsem Písečák, chodil jsem zde do školy, žije zde část mé rodiny… Tak mi na základě určitého kreditu zkusil nabídnout zadání plánované lávky přes Otavu. Vyšli jsme si spolu na sobotní procházku a já jsem mu řekl: ‚Pane starosto, když ji nebudete chtít tady, ale spíše zde, tak se nad tím zamyslím.‘ Z mého pohledu je totiž zvolené místo jediným správným, které se hodí k tomu, aby se oba břehy smysluplně a plnohodnotně spojily. Nechtěl jsem, aby to bylo spojení pouze pragmatické. Takže jsme vybrali místo složité, nejširší, nad jezem, ale společensky atraktivní. Právě proto mě zajímalo.

Nicméně určitý stupeň odporu jste musel předpokládat.

JP: Musím dodat, kdyby mě moje žena nepřemluvila, že se mám do projektu pro Písek pustit, asi bych jej nerealizoval. Protože to, co následovalo, bylo velmi nepříjemné, závistivé a často za hranicí slušnosti.

Můžete blíže specifikovat, proč spojovat řeku v tak širokém místě? Není to zbytečně komplikované?

JP: Jako bývalý vodák mám rád jezy. Představují silná místa na řece. Zde ještě dříve, než vznikl jez, býval brod. Tím je zjevná urbanistická připravenost obou břehů. Byl zde významný impulz v podobě dvou proti sobě stojících již vyvinutých urbanistických celků, což je Hradiště na pravém břehu a na levém břehu svatý Václav neboli Václavské předměstí. Vzpomněl jsem si, když jsme v minulosti chodili na promenády, obvykle naše kroky vedly k Václavu a přechod na druhou stranu zde bytostně chyběl. Tudíž přesto, že je místo složité, zároveň představuje dobrý impulz pro logické promenády. Navíc jsem si ověřil, že je zde dost prostoru na městských pozemcích, kde se dají vybudovat složitě rozpoložená předmostí. Protože slabiny lávek a vůbec mostů vždycky spočívají v podobných místech: lávka je krásná, ale na předmostích jsou najednou nějaké zádrhele, které vás vyvedou z cesty. Na těchto dvou březích se dala vyvinout složitá předmostí, která jsou samozřejmou součástí promenády. To dnes funguje: lidi jí procházejí nenuceně a přirozeně, jako by přes řeku přetančili.

V autorské zprávě mluvíte o celkem čtyřech elementech, které určují danou situaci. První je vstup říčního toku u meandru do města, druhý je kostel, třetí je Hradiště…

JP: Čtvrtý je veduta Písku při pohledu na druhou stranu. To vedlo k netradičnímu trasování. Vladimír si musel s konstrukcí hodně vyhrát. Tyto čtyři pilíře drží všechno pohromadě a dávají smysl i konstrukčnímu řešení.

Vladimír Janata: Když dnes kráčíte po visuté lávce od Hradiště, jdete do kopce a před sebou vidíte zmíněný kostel. Je to téměř jako cesta do nebe. Tak jsme si to i pracovně nazvali.

Role statika je samozřejmě důležitá téměř v každé stavbě, nicméně u lávek a mostů tak nějak víc viditelná… Jak vzpomínáte na vzájemnou spolupráci na lávce v Písku?

VJ: Pro mne nová práce představuje pokaždé velké dobrodružství, protože musím pochopit duši architekta, jeho záměry a v jejich rámci přinášet svoje nápady. Na druhou stranu – každého statika láká myšlenka postavit lávku co nejdelší… Když jsem pochopil, že se v píseckém případě jedná o citlivé území, bylo jasné, že lávka bude nenápadná, ale přitom bude mít nápad statický a díky tomu bude i krásná.

Máte důvěru v architekty?

VJ: Přiznám se, že některým záměrům architekta zpočátku nerozumím, jak jsem kupříkladu nechápal Josefovy „obří otvory“ v plynojemu (rekonstrukce areálu Dolní Vítkovice – pozn. red.), a dnes je mi jasné, že se jedná o jediné správné a logické řešení. Snažím se pochopit limity stavby a z nich pak odvinout konstrukci. U lávky je důležitá úroveň stoleté vody a představa architekta o základních situačních a tvarových parametrech. Předmostí jsem moc neovlivňoval, to šlo dlouho mimo mě. Pouze jsem do něho musel založit lávku.

Nicméně, architekt Pleskot poukazuje na to, že předmostí je kritickým bodem z architektonického hlediska. Lávka samotná bývá krásná, ale nějakým způsobem ji ukotvit na oba břehy představuje odlišnou disciplínu.

VJ: Obojí spolu souvisí. Zde bylo výzvou vymyslet kotvení zavěšené lávky. Zdálo by se, že kotvení táhel do jednoho bodu je nelogické řešení. Ono ale vychází z dispozice opěry a ještě dobře funguje staticky. Na to řešení přišel Josef až v posledních fázích projektu: ‚Nešlo by to takhle? – Jo šlo.‘

JP: Přesně takto si představuji spolupráci. Sešli jsme se nad tím nesčetněkrát.

VJ: Na stole byl požadavek, aby pylony obou lávek nebyly příliš dominantní, měli jsme danou výšku stromů: nebyl to sice imperativ, spíše přání. Krátká lávka byla jednoduchá, její zavěšení a tvar vyplynuly přirozeně. Často se nás ptají, proč lávka postupně zvyšuje konstrukční výšku: Prvním důvodem je akceptace limitu hladiny stoleté vody. U opěry, kde lávka visí na závěsech, může být poměrně štíhlá. Kdyby byla zavěšená po celé délce, musela by mít výrazně vyšší pylony, to jsme nechtěli. Naše řešení spočívá v tom, že ve své druhé půlce lávka působí už jako nosník díky tomu, že už má dostatečnou konstrukční výšku. Tím, jak stoupá mostovka, zvyšuje se tuhost lávky a zároveň spodní pas ctí výškový limit stoleté vody. Mostovka stoupá se sklonem 5 procent, což je limit pro příjemnou chůzi. Tvarem lávky a polohou táhel jsme se snažili také odladit symetrický průhyb její zavěšené a nezavěšené části a její příznivé dynamické vlastnosti.

Jak je konstrukčně řešená druhá lávka?

VJ: Na druhé lávce se už se zavěšením nevystačilo, a tak přišla v úvahu visutá asymetrická lávka. U standardní visuté lávky jdou lana z pylonu na pylon, naše asymetrická má pylony jen na jedné straně a křivka nosného lana končí na druhé straně v tečně u mostovky. Efekt zavěšení lávky na lano opět postupně klesá, a proto tělo lávky díky stoupající mostovce zvyšuje svou tuhost i v tomto případě. Mostovka lávky stoupá pouze asi do ¾ délky a pak niveleta zase klesá směrem k pilíři v řece. Z čelního pohledu vodáka tak mají obě lávky vrchol uprostřed rozpětí a působí jako jeden celek. Navíc se ukázalo se, že umístění táhel v tečně ke klesající mostovce má příznivý efekt. Osová síla vnesená lanem do mostovky působí proti jejímu průhybu. Vyklonění pylonů vně lávky, kromě odlehčení pocitu chodce, stabilizuje lávky v příčném směru staticky i dynamicky. Příčně nelze lávku rozkmitat ani vandalsky. Takže výsledná geometrie lávky není náhodná, naopak byla stvořena tak, aby jak průběh vnitřních sil, tak výsledné deformace byly optimální.

Ale pokud to chápu správně, je to spíše výsledek projektování než prvotní a dále rozpracovaná idea.

JP: Každopádně od začátku jsem měl představu, že chci, aby lávka byla zalomená. Pak jsem měl vymyšlený potkávací pylon a tužkovou kresbu zavěšení. Dál už byl prostor pro Vladimíra. Sešli jsme se a rozhodli, že do toho takto půjdeme.

Lávka je ocelová. Proč?

VJ: Zde bych chtěl zmínit jednu věc: betonářská lobby propaguje lávky z ultra – vysokohodnotného betonu (UHPC). Příkladem u nás je oceňovaná lávka v Čelákovicích. UHPC je materiál, který má pevnost tlaku skoro jako ocel. Ale používá se teprve krátkou dobu, takže jeho dlouhodobé vlastnosti známe jen z laboratoří. V závěrech komise jedné soutěže o lávku se objevila věta, že lávka z UHPC je 120 let bezúdržbová. Není to pravda. UHPC podle laboratorních zkoušek také degraduje, ale pouze pomaleji než běžný beton. Je jednodušší po 30 letech lávku natřít než sanovat beton. A co předpínací lana uvnitř betonu? Opravdu je jejich problém spolehlivě vyřešen? Pro mě jako statika ztrácí lávka z UHPC jeden rozměr, který nabízí lávka ocelová. Takže lávka z UHPC by musela v našem případě vypadat úplně jinak. Určitě bychom se museli rozloučit s malou výškou pylonů. Obě ocelové lávky jsme smontovali a předepnuli za čtyři dny, což

ING. ARCH. JOSEF PLESKOT (1952)

Písecký rodák v roce 1979 absolvoval fakultu architektury Českého vysokého učení technického v Praze, kde ještě tři roky působil jako asistent na katedře dějin a teorie architektury. Poté pracoval až do roku 1990 v Krajském projektovém ústavu v Praze. Roku 1991 založil AP atelier. Ve své tvorbě se zabývá všemi typologiemi architektury: od rodinných domů přes mosty (lávka v Radotíně), tunely (průchod valem Prašného mostu v Praze) a administrativní budovy až po bytové domy. Významnou roli v jeho tvorbě hrají rekonstrukce: jak historických a sakrálních objektů (rekonstrukce pivovaru v Litomyšli, kostel svaté Rodiny v Českých Budějovicích), tak i industriálních areálů – z nichž nejvýznamnější je regenerace oblasti Dolních Vítkovic v Ostravě.

08

u UHPC nepřipadá v úvahu. A v neposlední řadě jde i o hledisko ochrany životního prostředí po ukončení životnosti lávky.

Ale nelze popřít, že realizace z UHPC jsou krásné…

VJ: Podívejte se na píseckou lávku, kde jsme si vyhráli s jejím tvarem a tuhostí, ocelová konstrukce mi dává z pohledu statiky velký prostor, jak s ní naložit. Zatímco u lávek z UHPC se jedná vždy o betonovou předpjatou desku s tuhostí konstantní. Je mi však jasné, že architektům se tenká linka mostovky líbí. Pokud bude jedna z deseti lávek z UHPC, pak nemám námitek.

Ani architekt nevěří v UHPC? Nechtěl jste si „vystřihnout" lávku z tohoto materiálu?

JP: Podle mě je dnes ocel ve vrcholné, třetí generaci svého technologického stadia. Miluji lehké konstrukce, ale samozřejmě vím, že lehká konstrukce může mít problém s vibracemi. Nicméně, v tomto konkrétním případě, kdyby bylo po mém, tak v Písku neosazuji tlumiče. Protože Vladimír naladil tu konstrukci tak skvěle, že pro moji psychiku už nejsou tlumiče vůbec důležité.

VJ: Lávka vyhovuje požadavkům na zrychlení při běžné chůzi a běhu jednoho člověka i skupiny lidí. Pokud byste se ji snažil ve skupině vertikálně vandalsky rozhýbat ve vlastní frekvenci, tak se vám to nejspíš povede. Dnes, kdy jedna lávka spadla, a mosty jsou v dezolátním stavu, tak si nikdo z městských investorů netroufne říci, že tlumiče nenainstalují, když jsou na ně v rozpočtu peníze. Tak se také stalo.

JP: Vladimír pak přišel s tím, že mostovku bude tvořit přímo plech, tak jsem se vzdal své lásky ke dřevu a souhlasil. Dnes mi připadá ta tenkost skvělá. Plech je samozřejmě „pocukrovaný" protiskluzným materiálem z pryskyřice, takže ono to vypadá jako chodník, který se skvěle udržuje v kterémkoliv ročním období.

Momentálně se tristní stav českých mostů řeší poměrně intenzivně. Jaká je životnost písecké ocelové lávky?

VJ: U této stačí, aby se za 25–30 let opravily nátěry. Oproti železničním či silničním mostům u lávky pro pěší nedochází k únavovým jevům. Při řádné údržbě tu může stát třeba 200 let.

Zmiňoval jste, že byl určitý problém vymezit výšku pilíře, protože cílem bylo, aby lávka nebyla nikterak dominantní.

JP: Já jsem jenom zmiňoval, že by nebylo dobře, kdyby byly příliš vysoké.

VJ: Nebýt přání architekta na výšku pylonů, nenapadlo by mě koncept asymetrické visuté lávky použít. Moc jich na světě není, u nás je, tuším, první. Doplnil bych, že když jsem si prostudoval dostupné prameny k visutým lávkám, použitá detailní řešení se mi moc nelíbila. Proto jsme se vrhnuli do vývoje nových, doposud nepoužitých řešení. Jedná se zejména o vrchol pylonů, kotvení lana k lávce a kotvení závěsů.

Můžete být konkrétnější?

VJ: Například je známé, že lana mívají, při stejné únosnosti, objemově mnohem větší koncovky než táhla. Důvodem je, že je výrobci dimenzují na jmenovitou pevnost drátů, ačkoli únosnost lana je zhruba poloviční. Proto jsme konec lana nastavili táhlem s napínákem a koncovkou táhla zakotvenou do vrcholu pylonu. Stejnou, jako je koncovka zadního táhla kotveného z druhé strany pylonu. Úplně nové je také rektifikovatelné kotvení závěsů. Tudíž principy v literatuře popsané jsou, ale my jsme navrhli několik originálních řešení, která lépe vystihují výtvarný záměr a praktické potřeby.

09 Kotvení lana a táhla ve vrcholu pylonu

09

ING. VLADIMÍR JANATA, CSc (1953)

Absolvent Stavební fakulty ČVUT, doktorskou práci v oblasti dynamiky konstrukcí obhájil na ÚTAM AVČR. V roce 1990 založil s kolegy společnost EXCON. Velkou část kariéry věnoval projektům kotvených stožárů v ČR i v zahraničí a stožárům pro mobilní operátory. V posledních letech se zaměřil na prostorové ocelové konstrukce s využitím globálního předpětí, např. zastřešení Sazka (O2) arény v Praze, hokejové arény v Chomutově a Werk arény v Třinci, hangár s rozpětím 143 metrů v Mošnově, ocelové konstrukce Trojského mostu, lávky pro pěší v Jaroměři, Písku a ve Vítkovicích konverzi plynojemu na multifunkční aulu „Gong" a vysoké pece na vyhlídkový objekt s rozhlednou „Bolt tower".

Přitom vám jako konstruktérovi by to vlastně mohlo být jedno. Představujete ve své branži výjimku?

VJ: Ve statice zpravidla platí, že co je správně, je hezké. Správně zvolené detaily jsou stejně důležité jako statický výpočet. Vedu k tomu i spolupracovníky – důsledkem toho je, že když den před odevzdáním projektu zjistíme, že by to šlo lépe, tak začneme znova. Dnes je výhodou, že součástí projektu je zpravidla 3D model, který leccos odhalí nám i architektovi. Ale pořád, když kreslím kolegům detaily, tak je ruka lepší než počítač.

Poměrně často se stává, zejména u soutěží, že se vítězný návrh a jeho finální realizace příliš neshodují. Že se na první pohled konstrukčně efektní řešení během stavby ukáže jako nerealizovatelné. Dá se tomu předejít?

JP: V tom ale spočívá zásadní zodpovědnost architekta nebo urbanisty. Musí se rozhodnout, protože vždy hraje roli, zda spojuje plochý terén, nebo když

» Statika je často jako horolezectví. Zažijete sice spoustu adrenalinu, ale musíte tento „koníček" sponzorovat z jiné činnosti.

VLADIMÍR JANATA

překlenuje údolí… To má zásadní vliv na volbu konstrukce. Po soutěži pak dojde k tomuto uvědomění a konstrukce se nezřídka změní.

VJ: Vezměte si Trojský most, jehož tvarové parametry jsou významně odvážnější, než doporučují učebnice. Když nás Mott MacDonald požádal, abychom se ujali realizačního projektu jeho ocelové části, trvalo nějakou dobu, než jsme si byli jisti, že je návrh Romana Koucký a spolu-autorů geniální. Mám rád, když najednou zjistím, že ta na první pohled nerealizovatelná vize architekta skvěle funguje.

JP: V Písku se navíc jedná nikoli o dva mosty, ale de facto o tři. Protože ta kratická betonová lávka na pravém břehu je vlastně také most. Vzniklo soumostí, které je zážitkové. Také díky tomu, že nevede jen po jedné ose.

Lávku bychom mohli označit i přívlastkem neokázalá. Je docela ukázněná. Třeba má charakteristické detaily zábradlí, ale nejsou na efekt.

JP: Velmi dbám na to, aby zábradlí nebyla příliš vykonstruovaná a přehnaně estetická. S Vladimírem jsme se shodli, že použijeme sítě, aby se z bočních pohledů nezvyšovala výška lávky, aby se nenavyšovala mohutnost konstrukce. Také jsme museli vyřešit veškeré prvky zábradlí pro vozíčkáře, pro slepce, zábradlí pro chodícího člověka, které je ve výšce asi jednoho metru, a zábradlí pro cyklistu, které je ve výšce 1,3 metru. Pokuste se to dát dohromady, aby to bylo nerafinované a zároveň příjemné pro všechny. Zásadně nemám rád zábradlí konvexní. Nevyhovuje mým představám o ergonometrii. Já u zábradlí rád lelkuji, vyložím si nohu na sprušli… Když tu možnost nemám, tak si připadám, že mě někdo ošidil. Zábradlí na mostě je hrana, u které lidi rádi postávají.

Proto mě ale překvapuje, že v místě vyhlídkové plošiny, kde bych očekával řešení umocňující výhled, je zábradlí pevné, betonové.

JP: To je trošku odkaz ke starému píseckému mostu. Na něm jsou poetická zákoutí, kde je možné se v klidu zastavit. Tam je člověk trochu skrytý, v jakémsi závětří.

Jakou další roli hrál v návrhu lávky jez?

JP: Velkou. Křižování nad jezem je akusticky mimořádné! Přicházíte z místa, kde se splav sbíhá a hučí tam silně voda, pak jej přejdete v místě křížení a úplně se ten hukot ztratí, za chvíli se znovu ozve z druhé strany. Hudební skladatel Michal Rataj mi řekl: „Přes lávku jsem běžel a poslouchal tu vodu a byl to nádherný akustický zážitek!"

Byly momenty, kdy jste hledali společnou cestu třeba o něco dále?

VJ: Já s Josefem velmi rád dělám, protože dostávám poměrně dost prostoru. Ale pak jsem samozřejmě poslušný a snažím se respektovat všechny návrhy a připomínky.

Když mluvíme o penězích… Rozpočet 45 milionů, to byly peníze od města?

JP: Starosta původně plánoval rozpočet do 30 milionů korun. Snažili jsme se do rozpočtu vejít. Celkem nám to vycházelo: po těch čtyřech nebo pěti hádkami ztracených letech od začátku projektování byla zakázka oceněna na 34 milionů. Pak jsme dostali od města pokyn lávku o 30 centimetrů rozšířit. Nevypadá to dramaticky, ale je to de facto o 10 procent větší most. Ve výsledku se pak nabídka pohybovala někde mezi 38–40 miliony korun. Celková cena byla i s návaznými cyklostezkami okolo 48 milionů korun. Město, myslím, dostalo dotaci.

Jaká byla odezva na novou lávku přímo v Písku?

JP: Nepříjemná a neadekvátní… V Písku se stala předmětem politického souboje. Starosta, který její vznik inicioval, se stal terčem kritiky, protože bylo před volbami. Nový místostarosta pak výstavbu opět oživil a do jisté míry se snažil na lávce založit svůj další volební úspěch. Týden před loňskými volbami se udělalo dopoledne slavnostní otevření, kde se sešlo asi 500 lidí a odpoledne byla lávka znovu zavřená… Týden na to byly volby a místostarosta to „odskákal". Vyškrtali ho.

Změnil se pohled domácích za posledních pár měsíců fungování lávky?

JP: V Písku vznikly kvůli lávce dva nesmiřitelné tábory. Vyslechl jsem si své… Olej do ohně pak přilila i letopisecká komise, která hledala pro lávku název. Objevil se i návrh, aby se jmenovala po mně. Nyní však je po všem. Po půlročním provozu se najde jen málokdo, kdo by se odvážil něco proti ní říct. Již se objevují pouze ojedinělé anonymní kritické štěky. Lávka si získala oblibu, hustý provoz po ní to dokládá. A spokojené tváře taktéž.

Lávka se ale jmenuje po Dagmar Šimkové. Kdo to byl?

JP: V blízkosti lávky bydlela jedna krásná, statečná a výjimečná bytost, která strávila 14 let v komunistickém kriminále. Nad lávkou měla její rodina vilu. Dagmar Šimková v ní strávila své dětství a čas dospívání. Proto vznikla, podle mého názoru správná, iniciativa, aby se jmenovala Lávka Dagmar Šimkové. Ale opět jsem se nechtěl k tomu vyjadřovat. Zaujal jsem konkrétní stanovisko. Nechal jsem na vlastní náklady vyrobit památnou desku podle návrhu přítele Tomáše Machka. Zorganizovali jsme pak pietní akt a nechali odsloužit mši za dva mladé lidi, kteří dnes už nejsou mezi námi: Dagmar Šimkovou a její studentskou lásku, doktora Václava Chyského, jehož jsem měl možnost ještě osobně poznat… Ti dva se v Písku setkali o jedněch prázdninách a prožili cit, který nemohl být kvůli zlovolnému režimu naplněn. Kamenný kvádr tak zde připomíná osud statečné ženy všem kolemjdoucím.

Děkujeme za rozhovor

Rozhovor připravil
Matej Šišolák